

[Brusvang.]

at ud af en afgiftsbuket på 5 mia kr. røkerede man altså om på et beløb, der var helt oppe på noget i retning af 600-700 mill. kr., sådan at registreringsafgiften på biler ikke blev sat op.

Jeg ved godt, at benzinafgiften er sat op, at vægtafgiften er sat op, men vi har aldrig fra CDs side talt imod disse ting. Det er jo ikke meningen, fordi folk har en bil, at de skal futte rundt på landevejen til enhver tid; de må gerne tænke sig om, når de skal bruge bilen. Det afgørende er, at de kan købe den på rimelige vilkår, at de kan udskifte en bil, der er så nedslidt, at den er farlig at køre med.

Det næste punkt, der for centrum-demokraterne var en betingelse for at medvirke, var dette, at når man under overenskomstforhandlingerne i foråret 1975 har givet tjenestemændene et løfte om, at de skal have en taktregulering, så må vi sige, at selv om det i denne situation er nødvendigt, at ikke mindst de højere tjenestemænd forstår, at de må vise tilbageholdenhed, fordi de har sikkerhed, som andre i dette samfund ikke har, så skal man naturligvis ikke berøve dem indholdet af den taktregulering, som man udtrykkeligt har lovet dem og har givet dem ved overenskomsternes forlængelse ved lov i foråret 1975. Det kån være, finansministeren er så dygtig, og det er jeg ikke i tvivl om, at han kan få tjenestemændene til at forstå, at taktreguleringens sats er ikke kan blive voldsomme, det er hans opgave, men selve systemet, selve taktreguleringen, må ikke gøres indholdsløs.

Dernæst var der et par andre store klumper, et par andre store betingelser, som kunne have hindret vor medvirken. Vi har aldrig lagt skjul på, at ØD, spørgsmålet om centrale fonds og indgreb i virksomhedsledelsen osv., altså ikke var vor sag; det tror vi ikke rigtig på. Men også dér tog regeringen jo på forhånd bestik af situationen. I det oplæg, der kom, stod der ikke ØD, der stod udbyttedeling. Det har vi studeret. Vi har snakket med forskellige virksomhedsledere, og selv om der altså visse steder fra i denne sal har været protester imod tanken om udbyttedeling, så findes der i dette samfund i dag fornuftige virksomheder, som siger: når vi først når frem til det reelle udbytte, dvs. når vi har forrentet egenkapita-

len, aktiekapitalen, når vi har foretaget afskrivninger, ja, så må der godt ske en eller anden fornuftig deling. Det sker allerede i øjeblikket, og den ordning så vi egentlig gerne blev udbredt til større dele af samfundet. Derfor kunne vi altså også roligt sige ja til regeringens forslag om, at denne problemstilling om udbyttedeling gik i udvalg. Så må man se, hvad man kan arbejde sig frem til. Men det er altså ikke på nogen måde et ja til ØD eller et spørgsmål om indgreb i virksomhedsledelsen, det er der overhovedet ikke tale om.

Endelig var det et krav fra CD, at der ikke måtte gribes ind på urimelig og uretfærdig vis over for parcelhusene. Der har været tanker fremme om vældige forhøjelser af lejeværdierne og andre tanker, og dér må vi sige, at en yderligere uretfærdig beskatning hverken af parcelhusene eller landbrugsejendomme kunne vi gå med til. Men selvfølgelig må vi samtidig erkende over for regeringen, at i hele spørgsmålet om kapitalgevinster og hele dette område i øvrigt er der en lovgivning, som er mere eller mindre forkert, mystisk, forvirret indrettet, som trænger til at blive saneret. En sanering af lovgivningen vil vi gerne være med til, og vi er selvfølgelig villige til at gøre det med det sigte at rette de eventuelle urimeligheder, som måtte springe i øjnene under saneringen.

Men altså, vi stod som garanter for, at der ikke her kom en yderligere urimelig beskatning.

Jeg synes, det må være klart for enhver, at når centrum-demokraterne efter et sådant udspil med disse fem betingelser har fået de tre opfyldt, og når de to ikke blev aktuelle, fordi de blev sendt i udvalg, så må det være en selvfølgelighed med den grundholdning, som CD har til spørgsmålet om politiske forlig, at vi går med og viser vilje og mod til at handle i denne sag.

Vi har også sagt, da vi startede: vi er ikke bange for et valg, men på den anden side må vi også sige, at det, som man har spekuleret på, nemlig et regeringsskifte, det har vi måttet fraråde. Vi har ikke lagt skjul på, at vi synes, det er en fornuftig ting i dansk parlamentarisk liv, at man har en regering, og at man har et fornuftigt alternativ, men vi ved også, at de to ledere, vi har, henholdsvis regeringen og det største